

**MAITE, MAITE... EZ BAKARRIK BAKOITZAK
BERE BURUA**

Maddi Petralanda Undabarrena

Mendata

Zortzi urte nituen nire gurasoak banandu zirenean.

Gaur bertan izango balitz bezala gogoratzen dut!

Ordura arte, aita Patxi, ama Itziar eta ni, Bizkor txakurrarekin, Bixer katuarekin eta Berritsu loroarekin, Oizondo herri txikitxoko etxe polit baten bizi ginen.

Pozik bizi ginen! Edo, hala pentsatzen nuen nik behintzat!

Gure etxearen inguruan beste etxetxo batzuk zeuden eta eurretan bizi ziren nire lagunik onenak. Arratsaldeetan eta asteburuetan, etxeko lanak bukatu ondoren, denok batzen ginen eta geure gustuko ekintzak antolatzen genituen: bizikletak hartu eta auzoko herriak bisitatu, harrapaketetara, pilotaka, futbolera... jolastu; sagarrak, madariak, marrubiak, intxaurrak... batu, karakolak bilatu, landetan lorak batu eta lagun ezkutuari erregalatu, sastarrak batzen lagundu, ...

Primeran pasatzen genuen!

Zelako esperientzia harriagarriak!

Gaur egun ere sasoi hartara bueltatzerik izango banu...!

Handik urrun joatea tokatu zitzaidanean ere, Maialen, Gorka, Ane, Xabier eta batez ere Peio, beti eraman izan ditut neure bihotzean, neure barne-barnean.

Peio, berezia zen. Zintzoa, ziuerra, fidela, leiala, fina, ikasle bikaina, isila. Oso isila. Hitz gutxi egiten zuen baina nik, askotan, ahotik ateratzen ez zuena, aurpegian irakurtzen nion.

Ni, aldiz, sorgina, berbatia, ez hain ikasle ona, pixka bat "oiloloka" nintzen eta Peio ondoan izateak asko lasaitzen ninduen. Gustora sentitzen nintzen.

Bata bestearentzako eginak ematen genuen. Horregatik zen magikoa bion arteko harremana.

Baina egun batetik bestera, kristalezko edalontzia mahai gainetik lurrera jausten denean gertatzen dena gertatu zitzaion nire bizitzari: txiki-txiki eginda gelditu zen.

Agur nire familiari!

Agur nire etxe kutunari!

Agur nire herri maiteari!

Agur munduko lagunik onenei!

Negarra, malkoak, mina, atsekabea, haserrea, bakardadea... nire gurasoak horrela eman zioten hasiera nire bizitzako etaparik tristeenari.

Larunbata zen.

Astero egiten genuen bezala, saski-baloiko partidurako autobusa sasoiz hartzeko prestatzen ari ginen. Goizean goiz esnatu, musika jarri, dutxa bat hartu, harro-harro ekipajea jantzi...

Sukaldeko mahai borobilaren inguruan gosaltzen ari ginen... aita azalpenak ematen hasi zenean:

–Maite, amak eta biok zerbait esan behar dizugu.

–A, bai?

–Bai. Ez dakigu gehiegi gustatuko zaizun, baina ez dago atzera bueltatzerik. –jarraitu zuen aitak.

Susmo txarra hartu nion eta golpera, bihotzak buelta eman eta eztanda egin behar zidala sentitu zuen.

Burua bueltaka ta bueltaka, zorabiatuta...

Hankak dardarka...

Irakitan, sutan nengoen... izerdi patsetan hasi nintzen.

Eta, oraindik ez nekien zer zen entzun beharrekoa!

Baina, edonola ere ez zeukan itxura onik.

–Ama eta ni banandu egingo gara –esan zuen aitak.

Negarrari eman nion.

Begiak itsutu egin zitzaizkidan. Aurrekorik ere ez nuen ikusten.

–Lasai egon –esan zidan amak.

–Zuk gure alaba kutuna izaten jarraituko duzu eta gu beti izango gara zure aita eta ama, baina aitak lan hobea aurkitu du eta Gasteizera joango da bizitzera –jarraitu zuen amak.

–Eta, etxe hau biok bakarrik bizitzeko haundiegia denez, saldu egingo dugu eta Bilbora joango gara –izan ziren amaren azken hitzak.

Bitartean, arrazoi bat ere ez. Aita isil-isilik, burua makurtuta... hozkailuko izotza baino kafesne hotzagoari eskuetan zeukan koilaraz atzera eta aurrera bueltaka.

Neure buruaz beste egin nahi nuen!

Mundu honetatik betirako desagertu nahi nuen!

Geroztik, luzaroan, hura izan zen nire bizitzako egunik lasaienatarikoa. Handik aurrera gurasoen arteko borrokak eta errietak, elkarren arteko mesprezuak... Maite nirekin, Maite zurekin, Maite maletagaz hara eta hona, Maite gaur Gasteizera eta bihar Bilbora...

Hara eta hona, noraezean!

Eurek euren bizitza egiteko eskubidea zuten, baina inoiz ez ziren nire lekuan jartzeko gai izan, inoiz ez zitzaien burutik pasatu nik zer nahi nuen, nik zer sentitzen nuen, nik zelan bizi nahi nuen...

Ez nuen antzematen, ez, zulo hartatik inoiz aterako nintzenik.

Hamasei urte bete nituenean ingelesa ikasteko aitzakiarekin, udan, denbora batez Ingalaterrara joatea erabaki nuen. Aldi batez gurasoen bizitzara bakea eramatea zen nire desiorik handiena, euren-gandik ihes egin eta arazoekin bukatu, ingurutik desagertzeak euren bizitzara lasaitasuna eramango zuela pentsatzen bainuen.

Londresen, gutxien espero nuena gertatu zen: Peiok aurkitu ninduen.

Eskolan, arratsalde librea geneukan eguna zen. Oxford Streeten zehar gindoazen eta urrunetik ezaguna egin zitzaidan mutil dotore bat aurrez aurre begietara so gelditu zitzaidan.

Urteak elkar ikusi gabe, baina begi haien sakontasuna, distira, zintzotasuna... Batak bestearengana salto egin eta inoizko besarkadarik luzeena eman genion elkarri.

Gure bihotzen taupadak Londreseko Westminster jauregiko Big Ben erloju dorreko kanpaiak baino zaratatsuagoak ziren.

Hura zen poza sentitu genuena!

Zenbat kontu elkarri esateko!

Peio batxilergoa ikasten ari zen eta egun gutxi barru oporretan Oizondora joatekoa zen. Bitartean turismoa egiten ari zen eta ondorengo egunak elkarrekin pasatzea proposatu zidan. Buckingham jauregia, San Pablo katedrala, London Eye noria, Picadilly Circus eta Trafalgar Square plazak, Chinatown, Shakespeare's Globe Theatre... bisitatu genituen eta Tamesis ibaitik zehar bidaia harrigarri bat ere egin genuen. Biok bakarrik.

Londres ederra! Munduko hiririk magikoena iruditu zitzaidan!

Eta, Peiok bihotza ez ezik begiak ere zabaldu egin zizkidan.

Etxera ez bueltatzeko erabakia hartu nuen.

Gutun bana bidali nien gurasoei. Nire bizitza, sentimenduak, eurei buruz pentsatzen nuena... nire egia gordina kanporatzeko sasoia zela iruditu zitzaidan. Aita edo ama batek irakurri zezakeen gutunik garratzena, mingarriena... idatzi nien eta handik egun gutxitara Londresen bertan izan nuen erantzuna.

Aita eta ama, elkarrekin aurkeztu ziren ingelesa ikasten ari nintzen barnetegian.

Barkamena eskatu zidaten!

Negarrez, lotsatuta, ikaratuta zeuden. Urte galantak eman zituzten euren arteko arazoetan murgilduta, nahastatuta eta itsututa. Luzaroan, ez ziren gai izan arazoei aurre egin eta, biek gehien maite zutena, MAITE alaba, babesteko, zaintzeko, mimatzeko...

Ezin nuen sinetsi hainbeste maite nindutenik!

Londreseko egonaldia bertan behera utzi eta Peiorekin batera Euskal Herrira itzuli ginen.

Zenbat txikitako oroitzapen burura!

Poztasuna eta maitasuna berriz nigana!

Oizondon bukatu genituen oporrak eta hurrengo ikasturtean Peiok eta biok Londresen jarraitu genituen batxilergoko ikasketak.

Peio eta ni, **BETIRAKO ELKARREKIN**

Aita eta ama, **BETIRAKO ELKARREKIN!**